

DE GESCHIEDENIS VAN DE WERELD

HET KAN VERKEREN...

HET schaakspel om het Europees evenwicht werd in 1748 door de Vrede van Aken onderbroken. Wij weten nog dat het spel geleid werd door de voornaamste spelers : Frankrijk en Pruisen tegen Oostenrijk en Engeland. Tussen deze twee allianties was de Oostenrijkse successieoorlog gevoerd. Maar thans worden de rollen omgekeerd en weldra zien wij een nieuw spel : de coalitie Frankrijk-Oostenrijk tegen de coalitie Pruisen-Engeland.

1. — WAT NIET VERANDERDE...

DE positie van Oostenrijk ten opzichte van Pruisen veranderde niet. Maria-Theresia kon het Frederik II absoluut niet vergeven dat hij haar Silezië had ontruikt. De houding van Engeland ten opzichte van Frankrijk veranderde evenmin. Lord Chatham vergaf het Lodewijk XV niet, dat deze zijn minister Rouillé had toegelaten de Franse zeemacht te moderniseren.

2. — FREDERIK II

DE oude Fritz dacht er ernstig over het hertogdom Hannover, dat toebehoorde aan de koning van Engeland, in te palmen. Zijn Franse bondgenoot had hem deze nieuwe verovering niet kunnen verzekeren. Waarom zou hij dan de bondgenoot van Frankrijk blijven? Engeland kon hem het geld lenen dat hij nodig had, dus... De koop werd gesloten. Pruisen ondertekende met Engeland de alliantie van White Hall, in 1756. Frankrijk was erg boos op Frederik II. Men noemde deze laatste de « gekroonde Mandrin ». Je moet weten dat Mandrin een berucht bandiet was die te Valence geradbraakt werd...

3. — « MADAME QUINZE »

MARKIEZIN van Pompadour, favorite van Lodewijk XV, was te dien tijde almachtig. Zij was van nederige afkomst, heette in werkelijkheid Antoinette Poisson, en was zeer ambitieus. Zij verfoeide de koning van Pruisen die haar zijn sarcasme niet spaarde en haar spottend « Madame Quinze » heette, ofwel « Sa Majesté Cotillon II ». Maar Antoinette hield veel van keizerin Maria-Theresia, want deze betitelde haar als « mijn lieve vriendin »!

4. — EEN KETTERIJ

MARIA - THEREZIA meende dat zij er alle belang bij had een toenaderingspoging in de richting van Frankrijk te doen. Engeland immers had haar Silezië niet kunnen terug geven. Waarom zou zij dus de bondgenote van Engeland blijven? Indien zij het met Frankrijk op een akkoord kon gooien, dan zou zij bovendien de Nederlanden voor Oostenrijk bewaren. Prins von Kaunitz, grootkanselier van Oostenrijk, werd er mee belast de zaak voor elkaar te brengen. Hij slaagde daarin en in 1756 tekenden Oostenrijk en Frankrijk te Versailles een alliantie. Voor de Franse diplomatie was dat een ketterij!

5. — STORM OP KOMST

ER was storm op komst en dit niet alleen in de kolonies, in Amerika en in Indië, maar ook op zee. Het jaar 1756 was nog niet begonnen toen de Engelse admiraal Boscawen al de Franse fregatten in de Noord Atlantische Oceaan kelderde en dit zonder voorafgaande oorlogsverklaring. Ter hoogte van New Foundland kanonneerde hij op het onverwachts een Frans eskader. En zie, dat was het begin van een nieuwe oorlog.